

[Industriministeren]

Folketinget behandlede i foråret 1987 et SF-forslag til folketingsbeslutning om kommunal deltagelse i etablering af handelshuse. Dette forslag blev afvist ikke blot af regeringen, men af et flertal i Folketinget. Mere klart kan en landspolitisk retningslinje vel vanskeligt tilkendegives.

Uanset hvilken sympati man måtte have for målsætningen bag såvel SF's beslutningsforslag som det foreliggende forslag til frikommuneforsøg, mener jeg fortsat ikke, at vi kan godkende et frikommuneforsøg, som er i strid med en netop vedtagen klar tilkendegivelse fra Folketingets side om, at dette ikke er den rigtige måde at støtte erhvervslivet på.

Etablering af et eksporthandelshus kan være et udmærket og fornuftigt initiativ, hvis det har den fornødne opbakning fra virksomheder, der har et behov for at kanalisere deres eksport gennem et sådant handelshus. I så fald vil det også kunne finansieres uden offentlig medvirken.

Spm. nr. S 75

Til *kirkeministeren* (16/10 87) af:

Arne Jensen (S):

»Med hvilken begrundelse har ministeren nedsat et udvalg til drøftelse af kvindelige præsters arbejdsvilkår uden at sikre, at et sådant udvalg også er repræsenteret ved en eller to repræsentanter for Danmarks ca. 500 kvindelige præster?«

Begrundelse

På baggrund af dagspressens omtale af kirkeministerens udvalgssammensætning er der fra mange sider protesteret kraftigt, og jeg vil opfordre til, at ministeren overvejer sagen igen, eventuelt nedlægger det allerede nedsatte udvalg og sammensætter et nyt, som tilgodeser de kvindelige præster.

Af mange grunde – også ud fra en ligestillingsbetragtning – vil en sådan nyvurdering være indlysende.

At ministeren har foretaget en åbenbar fejl-vurdering, bør ikke afskære muligheden for at gøre skaden god igen.

Jeg skal opfordre ministeren til snarest at få disse problemer løst.

Svar (21/10 87):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Ifølge regeringens handlingsplan for ligestilling skal der foretages en undersøgelse af, hvordan det i praksis er gået med de kvindelige præster i menighederne og i hierarkiet. Der er altså tale om en rent videnskabelig sociologisk undersøgelse af en faktisk udvikling.

Jeg anså det for praktisk at nedsætte en arbejdsgruppe med repræsentanter for folkekirkelige myndigheder m.v. til at forestå undersøgelsen. Arbejdsgruppen blev derfor sammensat af to repræsentanter for henholdsvis Kirkeministeriet, biskopperne, menighedsrådene og præsterne. Repræsentanter for menighedsrådene og præsterne blev udpeget på grundlag af indstillinger fra Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer og Den danske Præsteforening. Arbejdsgruppen består af lige mange kvinder og mænd.

Det er arbejdsgruppens opgave at indsamle de kvindelige præsters erfaringer på et bredt grundlag enten ved udsendelse af spørgeskemaer, gennem interview eller på anden egnet måde. Jeg har forudsat, at tilrettelæggelsen og gennemførelsen heraf foretages af en erfaren sociolog, og har derfor bemyndiget arbejdsgruppen til at antage en sociolog, idet jeg særlig har peget på Socialforskningsinstituttet. Arbejdsgruppens funktion i forbindelse med undersøgelsen vil dermed i første række blive at sikre sociologen baggrundsviden om det system, han eller hun skal færdes i.

Der er således ikke – som anført i spørgsmålet – tale om et udvalg »til drøftelse af kvindelige præsters arbejdsvilkår«, men om gennemførelse af en rent videnskabelig opgave.

Når jeg ikke særlig har udpeget kvindelige præster til arbejdsgruppen, er begrundelsen dels den, at de kvindelige præster naturligvis er repræsenteret af Præsteforeningens medlemmer af arbejdsgruppen, dels den, at jeg anså det for umuligt at udpege kvindelige præster, hvis erfaringer og indstilling kunne forudsættes at være dækkende også for de øvrige kvindelige præster. I denne forbindelse må vel også føjes til, at der heller ikke er mandlige præster i arbejdsgruppen.

Da jeg imidlertid blev bekendt med den kritik, der af 13 kvindelige præster er fremsat imod arbejdsgruppens sammensætning, ind-